

DET KONGELIGE DANSKE
MUSIKKONSERVATORIUM

dkdm.dk/pulsar

PULSAR 2025

KLOKKER, RITUALER OG STEMME

Fredag 7. marts kl. 19.30, Konservatoriets Koncertsal

Jens Rønsholdt: PUST

Mathea Kvalvåg-Andersen, sopran, Klara Kofod, alt,
Thor Huttunen, tenor, Magnus Bille Foug Kristensen, bas

Albert Laubel: Klokken

Matthew Petersen, klaver (præpareret)

Isak Persson: Kyrkostycke

Karen Hafskjold, sopran, Martine Johanne Olsen, alt, Thor Huttunen, tenor,
Magnus F. Kristensen, bas, Christoffer Breman, Megan Campbell, Tomáš Bazo,
Zheng Cao og Kevin Thomsen, slagtøj, Caroline Ladewig Kristensen, orgel
Leon Reimer, dirigent

Luciano Berio: Sequenza nr. 3
(1925-2003)

Anna Caroline Olesen, mezzosopran

Louis Aguirre: Egungun: Ará Orun (2006-07) dansk førsteopførelse
(f. 1968) Tekst: Gamle Yoruba-bønner

Christoffer Breman, Megan Campbell, Tomáš Bazo, Zheng Cao, Kevin Thomsen
og Miriam Barchéus, slagtøj

Mette Nielsen: If I had a hammer
(f. 1985)

Ben Livneh, performer

Asli Emre: Fisherman's Boat

Michelle Yue Wang, fløjte, Luka Vovk, klarinet, Amalie Staunæs, cello,
Stefan Macovei, klaver, Ciorstaidh Chaimbeul, accordeon
Zheng Cao, Kevin Thomsen og Miriam Barchéus, slagtøj
Leon Reimer, dirigent

Tonemestre: Changhan Li (producer) og Elias Adelson
Lys: Pelle Vogel

Albert Laubel: Klokken (baseret på eventyret af H.C. Andersen af samme navn)

(forkortet version)

Om aftenen i de snævre gader i den store by, når solen gik ned og skyerne skinnede som guld oppe mellem skorstenene, hørte tit snart den ene snart den anden en underlig lyd ligesom klangen af en kirkeklokke, men det var kun et øjeblik den hørtes, for der var sådan en rumlen med vogne og sådan en råben og det forstyrrer.

”Nu ringer aftenklokken!” sagde man, ”nu går solen ned!”

Den ene sagde til den anden: ”Skal vi ikke tage derud og se lidt nærmere på den?”

Og fra by de gik, og ud til skoven, hvor klokkens klang blev stærkere, og da de kom til en hel del piletræer, der voksede ved udkanten af skoven, så satte de sig der.

Det var det dejligste solskin og fra skoven klang forunderlig stærkt den store ubekendte klokke.

De fik lige straks sådan en lyst til at gå videre, og de travede af sted.

Skoven var så tæt, så løvfuld, det var ordentligt besværligt at komme frem, skovmærker og anemoner voksede næsten alt for højt, blomstrende konvolvulus og brombærranker hang i lange guirlander fra træ til træ.

De gik ind i den mørkeste, mest tætte del af skoven, hvor tornene rev klæder itu og ansigt, hænder og fødder til blods.

Nu gik solen ned, luften skinnede rød, som ild, der blev så stille, så stille i skoven

Dog engang kunne de måske endnu se den runde, røde sol, før den ganske synker bag jorden; de ville stige op på klipperne der, de rejste sig i højde med de største træer!

Og han greb i ranker og rødder, klatrede op ad de våde sten, hvor vandslangerne snoede sig, hvor skrubtudsen ligesom gædede af ham; men op kom han før solen endnu ganske var nede, set fra denne højde; oh, hvilken pragt!

Havet, det store herlige hav, der væltede sine lange bølger mod kysten, strakte sig ud foran ham, og solen stod som et stort skinnende alter derude, hvor hav og himmel mødtes, alt smeltede sammen i glødende farver, skoven sang og havet sang og deres hjerte sang med; den hele natur var en stor hellig kirke.

Louis Aguirre: Egungun: Ará Orun (2006-07) for six percussionists

“Le beau est toujours bizarre” (C. Baudelaire)

Aguirre’s music is a compendium of ancestral wisdom and knowledge of cultures from different latitudes and epochs that crystallize into his genuine artistic vision. One part of it is the composer’s background in the Yoruba and Congo religions and the devotion to Orishas, Nfumbis and Egguns; his work is intimately related to the mystical-religious universe and the Afro-Cuban theology. Another part is his study and knowledge of South Indian classical music, which he applies in highly personal ways. Egungun: Ará Orun is the composer’s first percussion sextet. Its overwhelming compositional beauty lies in its creation of a dramatic world of sincere mystical/religious depth. Egungun is a monumental piece that demands extreme virtuosity from the performers, who must achieve a holistic knowledge of their own body. With this knowledge one strives to achieve performative command and simultaneously allow for abandonment and loss of conscious control; a requirement for Aguirre’s concept of “instrumental monodrama”.

Dr. Joan Soriano